

ГРЕЧАНА МАНДРІВКА

п'єса Школи магії театру

АВТОРИ:

Король Софія

Мірошниченко Софія

Галіцина Єлізавета

Солодовник Таїсія

Северухіна Марія

Кікоть Дар'я

Толканова Катерина

Левенко Софія

Драматург – Яніна Зеленська

СЦЕНА 1. БІЛЯ РІЧКИ

Діти сидять біля річки.

Марічка наспівує собі під ніс «Смереку», хтось починає підспівувати, всі підхоплюють. Але вони не знають жодного куплету і по колу співають приспів три рази. Оксана не витримує.

ОКСАНА: Нудно.... Нудно.... (прямо реве як ведмідь)

МАРІЧКА: Дівчата, вам подобаються паєтки?

ГАВРИЛО: Так. Вони приколдесні!

ОКСАНА: Ну таке...

ПОЛІНА: А мені подобається.

СОЛОМІЯ: Мені дуже подобаються паєтки. Але у них придуркувата назва, ніби їх хтось під'їв.

Всі сміються.

ОКСАНА: Нудно...

ГАВРИЛО: А давайте грати в шашки!

ПОЛІНА: На річці?

ГАВРИЛО: А що тут такого?

ОКСАНА: Це настільна гра! Бачиш стіл?

Усі хмикнули.

СОЛОМІЯ: Давайте поплаваємо!

МАРІЧКА: Ні! Без батьків не можна! (всі підхоплюють «не можна»)

СОЛОМІЯ: Тоді у хованки?

ПОЛІНА: Тільки-но грали. (всі «грали вже»)

ОКСАНА: Нудно....

ГАВРИЛО: А що тоді будемо робити?

МАРІЧКА: А давайте грати в мандрівки!

ВСІ: Давайте!

ОКСАНА: Ну таке...

ГАВРИЛО: А як?

МАРІЧКА: Ми вирішуємо, до якої країни їдемо, вигадуємо, як туди їдемо, вигадуємо собі пригоди, і як там все буде.

ПОЛІНА: А ми там їсти будемо?

СОЛОМІЯ: Ну звісно!

ГАВРИЛО: Так куди їдемо?

МАРІЧКА: До Польщі!

СОЛОМІЮ: Мальдіви!

ПОЛІНА: До Іспанії!

ОКСАНА: Франція!

ГАВРИЛО: Ого, а як обрати?

МАРІЧКА: Польща крута, бо там полуниці багато!

СОЛОМІЯ: Мальдіви прекрасні! Там океан, пальми! Можна засмагати! Будемо коричневі!

ПОЛІНА: В Іспанії теж тепло! Їжа вся смачна! Там ця, як її, корида!

ГАВРИЛО: Ні, мені биків жаль, їх там вбивають.

ПОЛІНА: Ну, взагалі-то, бики теж людей вбивають.

ГАВРИЛО: Так нема чого їх дразнити!

ПОЛІНА: Ой, гаразд, не будемо чіпати биків!

МАРІЧКА: А ми про Іспанію більш нічого і не знаємо!

ОКСАНА: Ну всі щось знають про Францію!

ВСІ: Точно... Поїхали... Ура...

Всі підхоплюються.

МАРІЧКА: Як ми туди поїдемо?

СОЛОМІЯ: Можемо полетіти на літаку!

ВСІ: Так!

Всі розправили руки-крила і полетіли колами.

МАРІЧКА: А зараз ми спускаємося...

ГАВРИЛО: і сідаємо в аеропорту Шарля де Голля....

Всі приземляються.

ПОЛІНА: І куди підемо?

СОЛОМІЯ: Підемо дивитися на Ейфелеву вежу!

МАРІЧКА: А потім підемо у кафе їсти справжні круасани!

ОКСАНА: А потім будемо їсти жаб! (*сміється*)

ВСІ: Бєєє! Сама їж жаб!

ГАВРИЛО: Це стереотип про французів.

ОКСАНА: А насправді, мій тато завтра їде до Франції на своїй вантажівці.

ВСІ: Круто... Як би з ним...

ОКСАНА: Як? Він же не людей, він вантажі возить.

ПОЛІНА: А як би поміж тих вантажів сісти?

ОКСАНА: Там же плomba!

СОЛОМІЯ: Така, як на зубах?

Всі сміються.

ГАВРИЛО: Не може бути, що би там не було жодної лазівки!

Всі збираються і починають розбиратися, як би їм полізти у вантажівку Оксаниного тата.

АВТОР Соломія: І ви не повірите! Ми пішли вивчати лазівки у татусевому авто! А вранці ми вже їхали в ньому. Ми вигадали для батьків похід з фізруком, вони зібрали нам їжі і самі відправили в дорогу.

АВТОР Марічка: Насправді ми хотіли трошки покататися і вже на кордоні області відправитися до дому. Їжу ми брали про всяк випадок.

АВТОР Оксана: Так ми проїхали три кордони.

СЦЕНА 2. В ДОРОЗІ

У вантажівці темно. Між палетами зовсім мало місця. Машина їде.

АВТОР Поліна: Їхати було довго.

АВТОР Гаврило: І нудно.

МАРІЧКА: А давайте грати в мандрівки!

ОКСАНА: Ми вже в мандрівці.

МАРІЧКА: А давайте грати в міста!

СОЛОМІЯ: Вже всі міста 300 разів позакінчувалися.

ПОЛІНА: А я хочу вже походити нормально. І щоб не трясло.

ГАВРИЛО: Дівчата, в нас же є мета! Париж!

ПОЛІНА: Ага! Ми все придумали! Але ми не придумали, як ми із вантажівці виліземо!

МАРІЧКА: Ми не придумали, як нам до дому дістатися потім...

СОЛОМІЯ: Так само!

ОКСАНА: Але гречку будуть десь розвантажувати!

ГАВРИЛО: Ой!

ОКСАНА: А потім в іншому місті завантажувати інший товар в Україну!

ГАВРИЛО: Ой!

ОКСАНА: А де ми будемо весь цей час? Будемо тут сидіти, як кицьки-невидимки?

ВСІ: Ой-ой-ой!

МАРІЧКА: А якщо ми татусю відкриємося?

ОКСАНА: Ага! Уявляю я собі цей інфаркт!

В цю мить у Поліни дзвонить телефон

ПОЛІНА: Так! Привіт, мамо! А... ми тут...ой! (всі починають шуміти і цикати на неї)
Ой, не чую! Ой-ой, не чую!

Усі перелякані.

МАРІЧКА: Ого! Нащо ти трубку взяла?

СОЛОМІЯ: Вони ж думають, що ми в поході з фізруком і класухою!

ПОЛІНА: Та вже не думають!

ГАВРИЛО: Слухайте! Вже вийшов час нашого походу... ми вже повернутися повинні.

Тут у нього дзвонить телефон. Всі замирають.

ВСІ: Не бери!... Бери і скажи, що.... Не бери!.... Бери!... Що робити...

Переляканий Гаврило скидає дзвінок.

ГАВРИЛО: Давайте подумаємо, що з цим робити, а поки, на півгодинки вимкнемо телефони.

Всі вимикають телефони.

Далі їдуть тихо. Іноді хтось з них промовляє «А може...», але замовкає, так нічого і не сказавши.

СЦЕНА 3. ТАТУСЬ ЗНАЙШОВ ДІТЕЙ

Татусь йде уздовж машини і раптом бачить, що з-під тенту вивалюється порожня пляшечка коли. Він зупиняється, думає, що йому це привиділося. Але він чує якійсь шепіт і шурхотіння. Прислухається. Трохи підходить ближче і чує:

СОЛОМІЯ: Чому це ти вирішила викинути пляшку? Тут же стоянка, а раптом хтось побачить?

ПОЛІНА: Хто побачить? На стоянках завжди щось валяється - нормально все.

СОЛОМІЯ: Слухай, ти весь час не погоджуєшся, сперечаєшся... Набридло вже!

ПОЛІНА: Сама ти набридла весь час мене повчати!

МАРІЧКА: Дівчата, не сваріться, нас почують!

СОЛОМІЯ ТА ПОЛІНА: А ти не лізь, самі розберемося!

МАРІЧКА: Не кричіть на мене, скажені!

ГАВРИЛО: Ох, жінки!

ОКСАНА: Тссссс, там щось відбувається!

Всі завмерли.

Всі: *(пошепки)* Що?

ОКСАНА : *(пошепки)* Слухайте!.... Почулося... Але ви тихіше! Чому ви кричите весь час?

Ми бачимо татуса в якого волоси на голові встали дибки, очі полізли на лоба. Він розгублений.

Якійсь час ходить навколо машини, потім сідає за руль і їде.

За деякий час машина зупиняється у якомусь пустельному місці, де немає людей. Татусь підходить до лазу в тенті.

ТАТО: Хто тут? *(тиша)* А ну негайно вилазьте! *(тиша)* Я кому сказав!

ОКСАНА :Тато, це ми. А ти не будеш нас сварити?

ТАТО: Звісно буду, а хіба у вас є вибір? Вилазьте, а то ще і ременя дістанете!

СОЛОМІЯ: Так не можна...

ТАТО: Що?

СОЛОМІЯ: Це насильство над дитиною...

ТАТО: А ну повилазили всі, я сказав! Зараз я вам тут відсиплю на горіхи! Швидше!

Діти по одному вилазять на зовні.

ТАТО: От, вражі діти! Та вас тут п'ять? *(в нього аж очі трохи не луснули від подиву)*

Всі: так...

ТАТО: Та як ви це зробили? ... Та нащо ви це зробили?... Як вам це прийшло?

Діти намагаються щось відповісти, але не встигають, бо не наважуються.

Тато кричить. Весь час повторює одні і ті самі запитання

ТАТО: Чому не відповідаєте? ... Чому не відповідаєте?... Я вас питаю, чому не відповідаєте?

МАРІЧКА: *(випалює)* Бо ви страшний, дядько Тарас...

Тато знітився, відійшов від них, зробив якісь вправи для заспокоєння.

Повернувся.

ТАТО: Так, я вас дуже спокійно... зовсім спокійно... спокійнісінько питаю... Нащо ви сюди залізли?

СОЛОМІЯ: Нам було цікаво.

ПОЛІНА: Так, нам було дуже цікаво... ну це ...там... у вантажівці

ТАТО: Ой, бісові діти!

Знов ходить колами.

ТАТО: Ви спеціально хотіли зі мною поїхати, чи зайшли подивитися і якось тут лишилися?

Тиша у відповідь.

ТАТО: Ви знали, що я їду до Франції?

МАРІЧКА : Ні, ну ми хотіли туди поїхати, але ми не знали, що ми туди їдемо...

ТАТО: Тобто ти, моя донька, не знала куди я їду:

ОКСАНА: знала...

ТАТО: Знала вона, дурна овечка!

СОЛОМІЯ: Як обзиваєтесь, так і називаєтесь! *(викрикує і сама себе лякається)*

ТАТО: О-о-о-о-ох!

Тато знов ходить колами, як в клітці.

ТАТО: А як ви тут виживали всі ці дні?

ГАВРИЛО: Так ми це... їжу взяли, воду теж... запаслися..

ТАТО: Так ви ще й готувалися?

ОКСАНА: та не дуже... ми вже майже все з'їли...

Тато сідає на бордюр знесилений.

ТАТО: О, Господи! Що мені тепер з вами робити? Ви хоч розумієте, що це злочин!?

ВСІ: Який злочин? Ми ж нічого такого... ми гречку не чіпали!..

ТАТО: Та яка там гречка! Це ж я для закону злочинець! Це я дітей викрав!

ВСІ: Ви? ... Та ви що? ...Яких дітей?

ТАТО: Вас!

Всі: Нащо ви нас викрали?

ТАТО: От і справді!?

Якійсь час татусь знов ходив кругами навколо дітей. Мовчав і щось там собі думав. Іноді телефонував кудись.

Діти сиділи тихесенько, такі собі янголята, такі собі маленькі слухняні курчата полонені.

ТАТО: А ну швидко всі в гречку!

Всі: А куди ми їдемо?

ТАТО: Сіли всі! Зараз щось будемо вигадувати...

МАРІЧКА: А я пісять хочу!

Всі по черзі: і я...і я... і я а я ще і....

ТАТО: Бігом в кущі, аспіди! Ви там мені мабуть всю машину за... забруднили!

Всі розбігаються у кущі по периметру.

Коли машина їхала, всі мовчали, лише іноді хтось питав «А куди ми їдемо?», «А що тепер буде?», «А він нас пробачить?» «А ми вже у Паризькій області?» «Треба почекати», «А ми побачимо Ейфелеву вежу?» «А якщо він нас у поліцію здасть?»

ТАТО (з кимось по телефону): Привіт! У мене тут така ситуація... Коротко кажу, у мене в кузові діти!... Що? Та ні, це мої діти. Тобто донька з друзями залізла в кузов і я їх тільки зараз знайшов.... Хочу, щоб ви мені допомогли... ну як-як. Мені треба товар здати на склад одержувачу, а потім я буду з ними вже розбиратися... Ок, я до вас! Тільки вони трохи буйні... Ок.

СЦЕНА 4. ПАРИЗЬКА ОБЛАСТЬ

АВТОР Марічка: Ми якійсь час ще їхали в машині, а потім вона зупинилася. Батька зустріли якісь люди.

АВТОР Соломія: Вони розмовляли нашою мовою. Я навіть подумала, що ми додому повернулися.

ОКСАНА: А коли тато нас покликав вилазити з машини, я побачила, що це мої тітка Олена і дядько Андрій, які живуть у Франції.

АВТОР Гаврило: Щось вони були не дуже веселі, як не рідні зовсім.

АВТОР Поліна: Мені навіть здалося, що вони злі. Хоча, коли ми зайшли у дім і нас відразу посадили їсти.

АВТОР Марічка: Було дуже тихо і усі дивилися один на одного косим поглядом. Дорослі не їли, бо ми їм місця за столом не лишили. Вони стояли прямо над нами і було дуже нервово.

АВТОР Соломія: Неприємно

АВТОР Поліна: Навіть страшно

АВТОР Оксана: А потім нас хутко відправили на другий поверх спати.

АВТОР Гаврило: Ми ще помилися всі.

АВТОР Марічка: І зуби почистили.

Всі: Нарешті.

Всі діти розвертаються ніби у вікно дивитися.

АВТОР Соломія: А у вікні все було майже як вдома. Таке ж поле... і потяг там десь на обрії...

АВТОР Марічка: Така ж дорога... такий же смітник...

АВТОР Гаврило: Трактор не такий!

АВТОР Поліна: А ще млин красивий, як на малюночку.

АВТОР Оксана: Тільки гуляти не можна...

Всі ніби прислухаються.

АВТОР Соломія: А коли ми вже лягли то почули розмову з першого поверху. Стіни дуже тоненькі.

АВТОР Поліна: Ну ми ще і двері не закрили, щоб чути.

Далі дві розмови відбуваються паралельно.

ТІТКА ОЛЕНА: І що будемо робити?

ТАТО: Не знаю

ДЯДЬКО АНДРІЙ: Що значить не знаю? Думай давай!

ТАТО: Та що я можу придумати, у мене така ситуація вперше. Я взагалі не розумію, що з цим робити.

ТІТКА ОЛЕНА: Тарасику, зберися! Зараз все це виглядає так, ніби ти контрабандою вивіз дітей з України і провіз їх через 4 країни аж до Франції.

ДЯДЬКО АНДРІЙ: Як вона там взагалі не померли від голоду ці діти?

ТАТО: Вони запаслися їжею і водою. Винахідливі.

ДЯДЬКО АНДРІЙ (*майже кричить*): А як ти їх не помітив раніше?

ТАТО: Чого ти на мене визвірився? Я сам в шоці!

ТІТКА ОЛЕНА: Хлопці! Тихіше! Нам потрібно щось виправити, а не посваритися.

ДЯДЬКО АНДРІЙ: Звісно! Бо ми тепер разом з тобою злочинці!

ТАТО: Не переживай! Я все візьму на себе!

ДЯДЬКО АНДРІЙ: Бовдур! Ти що не розумієш? Ми тепер з тобою разом викрадачі дітей, бо саме зараз ми їх ніби... переховуємо! Ти розумієш, як це виглядає для поліції?

ТАТО: Андрій! Вибач! Але до кого я ще міг звернутися у цій країні, якщо не до вас, до своєї рідні?

ТІТКА ОЛЕНА: Хлопці! Найголовніше – це як діточок до дому, до матусь повернути...

На другому поверсі

МАРІЧКА: Ого, вони розійшлися...

ПОЛІНА: А цей дядько Андрій дуже злий якійсь.

СОЛОМІЯ: Ага... але мені здається, що він правий.

ОКСАНА: Тато навіть не сперечається.

ГАВРИЛО: Щось ми таке наробили...

На першому поверсі:

ТІТКА ОЛЕНА: А матусі їх знають вже, де вони?

ТАТО: Так я їм сказав. Зараз думають зі свого боку, що робити. А взагалі вже збираються сюди їхати

На другому поверсі.

ДІВЧАТА: Ура!... Мама за мною приїде... Слава Богу.

ГАВРИЛО: Чого ви радієте? Як приїдуть, як відсиплють вам... уявляєте собі, якій скандал буде?

СОЛОМІЯ: Ну той що? А ми ніби не знали, що буде скандал, коли у дорогу збиралися.

ОКСАНА: Тихіше! дайте підслухати!

На першому поверсі.

ДЯДЬКО АНДРІЙ: А може ти їх додому так і відвезеш, як привіз? Що в тебе за вантаж на зворотній шлях?

На другому поверсі.

ПОЛІНА: Круто, якщо б він сіно назад віз. В ньому ховатися легко!

МАРІЧКА: Та що в Україні свого сіна нема? Дожилися, з Франції сіно возити!

ОКСАНА: Та тихіше ви!

СОЛОМІЙКА: Дайте послухати!

ТІТКА ОЛЕНА: Здурів, чи як? А якщо щось трапиться з дітьми в дорозі?

ДЯДЬКО АНДРІЙ: Та що з ними трапиться? Вони ж зачаровані! Спеціальними чарами! А як вони сюди потрапили? А?

ТІТКА ОЛЕНА: Не мели дурниць!

ТАТО: Це дуже ризиковано з усіх боків. Якщо щось трапиться, якщо перевірка буде сувора, а так може бути особливо на польсько-українському кордоні. Тоді я точно буду кіднепер і контрабандист. І роботу загублю хорошу, і у тюрму сяду на декілька років.

ТІТКА ОЛЕНА: Так може якось самому йти назустріч небезпекам. Приїхати до посольства і все якось розповісти. Діти нормальні, здорові, не безхатки якісь. Може якось посол все урегулює.

ТАТО: Ось і мені здається, що так найакуратніше виходить.

ДЯДЬКО АНДРІЙ: А якщо посол перший тебе пов'яже? В тебе ж нема жодних гарантій, він тобі не брат, не сват. Може, у нього є спеціальний план по поверненню українських злочинців додому, а тут ти такий красивий сам себе до в'язниці ведеш? Але в них тут в'язниці не такі страшні, як у нас, кажуть. Будеш, як на курорті тут.

На другому поверсі.

ОКСАНА: Я не хочу, щоб мого тата посадили у тюрму... Ще й через мене...

МАРІЧКА: Давайте щось вигадємо! Не може такого бути, щоб через наші жарти таке сталося!

ГАВРИЛО: Може вже краще не втручатися? Може нехай вже тато по-дорослому все вирішить?

СОЛОМІЙКА: По-дорослому це, як вони кажуть, прийти до посольства і сказати, що він винен і хоче дітей додому повернути.

ОКСАНА: А він ні в чому не винен!

ПОЛІНА: Точно посадять!

ВСІ: Жах... та це ж не він... не може бути...

АВТОР Оксана: І тоді ми вирішили самі мого тата рятувати!

СЦЕНА 5. "HOW CAN WE GET TO PARIS?"

МАРІЧКА: О 4:30, як тільки почало світати, ми вийшли з дому.

СОЛОМІЯ: Тихесенько-тихесенько, щоб ніхто не почув

ОКСАНА: Коли ми відійшли від дому, щоб нас ніхто не почув і не побачив, ми з полегшенням зітхнули.

(Усі зітхнули)

ПОЛІНА: Але все було не так легко, як здавалося. Ми зовсім не знали куди йти.

ГАВРИЛО: Ніхто з нас не знав французької, але майже всі знали, як запитати англійською «How can we get to Paris?»

МАРІЧКА: Всі почали питати кожного зустрічного, як дістатися до Парижу

Всі на всі боки: How can we get to Paris? ... How can we get to Paris?»...

Незрозумілі відповіді, діти плутаються.

СОЛОМІЯ: А потім просто залізли до Інтернету!

ОКСАНА: Ми з'ясували, що знаходимося у місті з назвою Лімур.

ПОЛІНА: Але лемурів там не було, мабуть його так назвали не через мавп.

ГАВРИЛО: Ще ми з'ясували, що нам треба сісти на автобус біля Монументу.

МАРІЧКА: Ми дійшли до невеличкої площі і побачили... на невеличкому постаменті фігуру кам'яного півника!

АВТОР СОНЯ: Півник? Справді?

АВТОР МАША: Монумент?

СОЛОМІЯ: Ну що ви не знали, що у французів півник – це наче наш тризуб. Вони їм дуже пишаються!

АВТОР СОНЯ як ви сіли в автобус без грошей?

АВТОР МАРІЧКА: Соломійка в роздумах почала тихо співати нашу Смереку,
Соломійка співає

АВТОР МАРІЧКА: Тоді я подумала!

МАРІЧКА: Треба заспівати Смереку за гроші! Ми купимо собі квитки на автобус!
Діти починають співати і йдуть крізь простір, збираючи гроші собі на дорогу.

ОКСАНА: Так ми назбирали грошей до самого Парижу.

ГАВРИЛО: Але на нас ще чекала пересадка у Орсе Віле (Orsay Ville).

ПОЛІНА: Це теж було трохи нервово, але ми потрапили до Парижу.

СЦЕНА 6. ШЛЯХ ДО ПОСОЛЬСТВА.

Автор СОЛОМІЯ: Таким чином, ми приїхали на станцію Saint Michel Notre-Dame, пройшли через майдан цього Святого Михайла і потрапили на площу Святого Андрія.

АВТОР МАША: Але його там звали Saint-André-des-arts

АВТОР ГАВРИЛО: Там було стільки усіляких кафе і ресторанів.

АВТОР МАРІЧКА: Ага! Всі сиділи і пили каву, їли круасани і усіляку іншу їжу. Ми аж їсти захотіли.

АВТОР ПОЛІНА: Точно! Особливо, коли я побачила усілякі східні солодоші, в мене аж подих перехопило.

АВТОР ОКСАНА: Аж слинки потекли. Неймовірно. І суші, і гамбургери,

АВТОР МАРІЧКА: І рахат-лукум, і навіть шаурма, і ще багато чого.

АВТОР ПОЛІНА: І люля-кібаб, як моя мама готує.

АВТОР СОНЯ: Ого! Все як у нас! Теж мені Париж!

АВТОР СОЛОМІЯ: Ми трималися ледве-ледве.

АВТОР СОНЯ: Припиніть, я вже шашлику хочу!

АВТОР ОКСАНА: Так і ми захотіли, а Соломія сказала, що треба шукати супермаркет, бо там дешевше. У нас на всіх 50 євро лишилося.

АВТОР МАРІЧКА: Нам треба було потрапити до Українського посольства на Авеню де Сакс 21, і по дорозі був один великий магазин їжі «Ля Гранд Епісері де Парі».

АВТОР СОНЯ: Гугл рулить!

АВТОР СОЛОМІЯ: Потім ми йшли вулицею Де Бюсі, там було безліч усіляких крамничок одягу, аптек, кінотеатр.

АВТОР ПОЛІНА: Потім вулицею Де Фур, там теж було багато цікавого.

АВТОР МАРІЧКА: Ми заглядалися у кожну вітрину.

Всі по черзі «Я хочу таку сукню!», «Я хочу такі кросівки!», «Я хочу таку сумку!», «Я хочу таку прикрасу!», «Я хочу такого собаку!», «Я хочу такого голуба!», «Я хочу такий ланцюжок!», «Я хочу такий Париж!»

ОКСАНА: Я хочу тата врятувати!

Всі (*схаменулися і навперебій*) : Оксана, не хвилюйся! Ми врятуємо! Ми ж йдемо!

ОКСАНА: А якщо не вийде? (*ось ще трохи і вона заплаче*)

ПОЛІНА: Ну чому не вийде? Що ж вони там звірі, чи що?

ОКСАНА: А якщо звірі?

СОЛОМІЯ: Може вони там маленькі такі звірятка, як котики!

Всі розсміялися.

ГАВРИЛО (*об'являє*): Посол України у Франції Котик-муркотик!

Всі знов сміються.

АВТОР МАРІЧКА: І ми пішли далі. І побачили справжню французьку школу для молодших класів. Вона така маленька! Просто малюсенька!

ГАВРИЛО: В цю школу мабуть 2-3 класи помістяться! Ну може 5!

СОЛОМІЯ: Та де там 5! А де в них спортзала... їдальня... де вони гуляють? Нічого не зрозуміло.

МАРІЧКА: А може в них там з іншого боку двір великий. Ми ж бачимо лише спереду.

АВТОР ОКСАНА: А в наступному кварталі була вже старша школа. Більша за молодшу набагато.

СОЛОМІЯ: Таке враження, що всі учні на скутерах і мотоциклах приїхали!

ПОЛІНА: Ого, скільки їх тут!

АВТОР ГАВРИЛО: Ейфелева вежа іноді визирала між домами, але ми до неї так і не дісталися.

АВТОР СОЛОМІЯ: Іншим разом побачимо!

АВТОР МАРІЧКА: Нарешті ми дісталися супермаркету їжі «Ля Гранд Епісері де Парі». Але не все так сталося, як гадалося!

АВТОР ПОЛІНА: Виявилося, що це магазин делікатесів, і їжа тут була дуже дорога.

АВТОР ГАВРИЛО: Тут було безліч смаколиків, але за наші 50 євро ми могли нагодувати лише одного!

ОКСАНА: А давайте вирішувати щось, бо там посольство закриється!

СОЛОМІЯ: Пропоную три багети на всіх!

ВСІ: Гаразд (розчаровано)

АВТОР ОКСАНА: І ми знов пішли вулицею де Серв. Лишилося тільки повернути до провулку Де Сакс і там вже Посольство!

СЦЕНА 7. ПОСОЛЬСТВО

Діти заходять до посольства, озираються навколо. Хол має прибиральницю.

ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Ви до кого?

ДІТИ: Ми до посла України у Франції, ми у справі!

ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Та ви ще малі, щоб у вас були справи якісь до посла!

ДІТИ: У серйозній справі! Нам дуже треба!

ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Мадемуазель Софі, тут до Вас якась малеча!

ПОСОЛ (виходить): Дякую, мадам Марі!

Виходить і сідає у високе крісло. Посол України у Франції сидить, діти заходять.

ДІТИ (невпевненими голосами, майже пошепки): Доброго дня...

Здрасте...вибачте...можна?... Раді вітати вас на французькій землі...

Діти заходять і розсаджуються по стільцям, всім що знаходять у кімнаті.

ПОСОЛ: Ви завжди сідаєте без дозволу?

ДІТИ: (піднімаючись зі стільців) так..так..ні...так...

ПОСОЛ: Мені сказали, що ви ті самі діти, що перетнули кордон країни без дозволу?

ДІТИ: *(піднімаючись зі стільців)* так..так..ні...так...

ПОСОЛ: Сідайте.

Діти сідають

ПОСОЛ: І що ви хотіли мені сказати?

ОКСАНА: Чи можна, будь ласка...мого тата...

МАРІЧКА: Він не винен.

СОЛОМІЯ: Це ми грали!

ПОЛІНА: Ми хотіли мандрувати.

ПОСОЛ: За моїми даними, він вас вкрав!

ДІТИ: Ні!

ПОЛІНА: Він нас не крав! Ми грали!

ПОСОЛ: Діти! У вас стокгольмський синдром! Ви знаєте що це таке?

ДІТИ: Ні...ні...ні

ПОСОЛ: Це коли жертва підкорюється і починає обожнювати свого викрадача! Ви що, не розумієте?

ДІТИ: Ні... він добрий... він майже не кричав... тільки трохи ...

ПОСОЛ: Він вас бив?

ДІТИ: Ні! Тільки сварив.

ПОСОЛ: Обзивав? Говорив на вас погані слова?

ДІТИ: Ні...тільки «дурною овечкою»... але це не рахується... «бісові діти».... він не тому, що злився... це він просто здивувався дуже.

ПОСОЛ: Ви не брешете?

ДІТИ: ні!

ПОСОЛ: Він вас годував?

ДІТИ: Ні!

ПОСОЛ: Як це так? Він вас ще і голодом морив?

ОКСАНА: Він же про нас не знав!

ПОЛІНА: Ми самі брали їжу з собою!

ГАВРИЛО: Нам вистачило!

ПОСОЛ: Тобто він так халатно відноситься до свого вантажу, що навіть його не перевірів і вас не побачив?

ВСІ ДІТИ: Ні! Що ви! Він дуже уважний! Він віз гречку, ми там в мішках і заховалися!

ПОСОЛ: Твій тато, дівчинко, буде сидіти в у в'язниці!

ДІТИ: Нііііі... не може бути... він не винен

ПОСОЛ: А хто винен?

ДІТИ: Ми винні.

ПОСОЛ: Тобто це вас треба посадити у в'язницю?

ДІТИ: Не треба!

ПОСОЛ: Обирайте! Або ви, або тато!

ДІТИ: (майже зговорившись, набирають повітря у легені) МИ!

Діти встають, беруться за руки і починають співати Смереку, гордо, як революціонери на розстрілі

Посол стає позаду них і починає тихесенько сміятися. Вона натискає якусь кнопку і у кімнаті з'являються матусі і татусі дітей.

ДІТИ: Мама! Тато! Мама! Ти приїхала! Мама, вони хочуть посадити тата у в'язницю!... Це все ми! Він не винен! Він нічого не знав! Не свари його! Ми більше так ніколи не будемо!

АВТОР по черзі:

З'ясувалося, що наші матусі тут вже давно вирішують, як нас забрати з юристами, і тато вже тут.

Але ми зрозуміли, що не всі жарти безпечні. І не лише тому, що нас сварили.

Ми побачили Ейфелеву вежу цілком лише у вікно автобуса, коли нас везли до аеропорту.

Нам не дозволили бовтатися Парижем.

АВТОР ОКСАНА: Татусь майже втратив роботу, бо цей конфлікт став відомий його роботодавцям. Він ще довго доводив, що він охайний працівник, і дуже ретельно перевіряв тепер тент після завантаження.

АВТОР Соломія: Ми домовилися знаходити законні способи розваг і мандрівок... Яюсь це по-дорослому звучить...

ФІНАЛ.